

RECULL DE PREMSA

02-11-2013

02/11/2013

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

 accesso

COL·LEGI DE PERIODISTES DE CATALUNYA

Fecha	Titular/Medio	Pág.	Docs.
02/11/13	L EXTRAÑO CASO DE SERGI ROBERTO / MUNDO DEPORTIVO	5	1
02/11/13	LOS 200 PROCURADORES DE CANTABRIA, PREOCUPADOS POR UN FUTURO INCIERTO / EL DIARIO MONTAÑES	6	1

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

Fecha	Titular/Medio	Pág.	Docs.
02/11/13	¿ARA ENS TOCA SER VALENTS I AGUANTAR" / ARA	8	1
02/11/13	GREENWALD: UN PERIODISTA, UNA MISSIÓ / ARA	9	1
02/11/13	GOYO JIMÉNEZ ARRENCARÀLANIT DE NADAL EL SEUXOU CÒMIC PERALA 1 / ARA	10	1
02/11/13	'EL PERIÓDICO' I XAVIER MARTORELL: UNA RECTIFICACIÓ AMB 'REGALET' / ARA	11	1
02/11/13	JESÚS GALLEGO S'INCORPORA A L'EQUIP D'ESPORTS DE CUATRO / ARA	12	1
02/11/13	¿EL HOMBRE SE HA LIBERADO DE PREJUICIOS" / CINCO DIAS	13	1
02/11/13	CULTURISMO DIGITAL / EL MUNDO (ED. CATALUNYA)	14	1
02/11/13	EL TRANSOC EÀNIC VIRA I PARLA D ELS «MODERATS» / DIARI DE GIRONA	15	1
02/11/13	EL PRÍNCIPE ENRIQUE FUE PINCHADO POR 'NEWS OF THE WORLD' / EL MUNDO (EDICION NACIONAL)	16	1
02/11/13	LOS OBISPOS CATALANES, CONTRA LA TELEVISIÓN DE LA CONFERENCIA EPISCOPAL / EL PAIS (EDICION CATALUÑA)	17	1
02/11/13	RETRAT DEL FOTOPERIODISTA TIM HETHERINGTON / EL PERIODICO DE CAT. (TELETODD ED. CAT.)	18	1
02/11/13	LES HEREVES DELES DONES / LA VANGUARDIA (ED. CAT) VIURE TV	19	2
02/11/13	«AMB LA CRISI, ELS ESPANYOLS ARA SOM MÉS SENSIBLES» / EL PERIODICO DE CATALUNYA (ED. CATALA)	21	1
02/11/13	LA FÓRMULA 1 SE INSPIRA EN EL MODELO DE NEGOCIO DEL TENIS / EXPANSION	22	1

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

Fecha	Titular/Medio	Pág.	Docs.
02/11/13	REGNE UNIT COULSON VA PAGAR PER L'AGENDA DE LA FAMÍLIA REIAL / EL PUNT AVUI	23	1
02/11/13	ELS BISBES DE CATALUNYA RETREUEN A 13TV QUE INSULTI I DESQUALIFIQUI / LA VANGUARDIA (ED. CATALA)	24	1

COL·LEGI DE PERIODISTES DE CATALUNYA

SELECCIÓN DE LAS NOTICIAS DE SU INTERÉS

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

MD

19-D: Comida de Navidad y Rosell hará balance

El Barcelona ha fijado en el 19 de diciembre la fecha en la que Sandro Rosell comparecerá en rueda de prensa para pasar balance del año. Ese mismo día, como viene siendo tradicional, se celebrará también la Comida de Navidad con los medios y se dará a conocer el nombre del ganador del 'Premio Vázquez Montalbán' de periodismo deportivo. La confirmación de la cita está condicionada a los cambios en la agenda del presidente.

Se evalúa la renovación de Dani Alves

En la primavera de 2011, y tras larga negociación que sólo se desatascó con la intervención de Rosell, Alves renovó contrato hasta junio de 2015. Durante este tiempo, Dani ha tenido ofertas y ha habido momentos en los que se ha valorado un posible traspaso. A día de hoy, con 30 años y a la vista de su constante rendimiento, lo que se evalúa es la posibilidad de proponerle una ampliación al lateral que llegó en 2008 al FCB.

A LA CONTRA

El extraño caso de Sergi Roberto

↳ **Sergi Roberto i Carnicer** (21) es, desde que era un niño, una apuesta de club. Todos y cada uno de los técnicos que ha tenido y de los Directores Técnicos que observaron su carrera, han creído que era, que es, uno de esos futbolistas elegidos para ser jugador del primer equipo. Y, sí, está en la plantilla profesional pero juega poco. Poquísimo. Tan poco, que la preocupación preside su día a día.

Y es que no sólo su entorno más próximo anda desconcertado por la situación. También el club observa, pasmado, cómo la joya de la cantera no tiene los minutos que indudablemente merece. Perjudicado los dos últimos años por la negativa de **Jonathan Dos Santos** -que por supuesto está en su derecho a no querer salir del Barça pese a que el Barça es el primer interesado en venderle- **Sergi Roberto** ha sido poco más que una figura decorativa.

El filial hace tiempo que se le quedó pequeño y eso lo veían todos los grandes clubs de Europa. Hubo un tiempo en el que el Chelsea se lo quiso llevar y **Sergi Roberto** resistió la tentadora propuesta. Ahora, viéndole sin opciones, Tottenham, Liverpool y Milán ya han contactado con **Josep Maria Orobitg**, su agente, para tantear las opciones de salida.

Es una apuesta de dub desde hace años pero apenas juega. Tottenham, Liverpool y Milan ya le han tentado. City y Madrid están muy atentos.

La respuesta del representante siempre ha sido la misma. Decide el Barça. El jugador acaba contrato en 2015 y tiene 20 millones de cláusula. Mas barato que **Thiago**. Y **Sergi Roberto**, por descontento, quiere jugar en el Barça. Pero quiere exactamente eso, jugar. Y no juega.

La situación, particularmente extraña porque **Martino** conoce el interés del Barça por potenciar al jugador, podría complicarse si no hay cambios sustanciales. Eso sí, es obvio que no puede jugar todo el mundo y que el entrenador es dueño de sus decisiones. Elige a los que considera mejores y **Sergi Ro-**

berto, que lo nota a diario, ve que no está entre las preferencias del técnico. Pero, claro, no todos piensan igual que el **Tata**. En el Madrid, el excelente centrocampista tiene no menos excelente cartel y **Pellegrini** y **Txiki Begiristain** -uno de los que más han apostado por él- estarían encantados de que se fuera con ellos al City. Y tienen coartada. Aquí no juega y el Barça ya ha fichado dos futbolistas del City, **Joan Román** y **Denis Suárez**. Atentos pues, porque este es un caso que necesita una solución porque sería muy, muy triste que un futbolista con semejante talento no llegase a cuajar en el Barça por falta de oportunidades •

Sergi Roberto, durante el partido ante la Real que el Barça ganó cómodamente FOTO: M. MONTILLA

De la camiseta a los calzoncillos

↳ Cuando Nike optó por lanzar la nueva camiseta del Barcelona vistiendo de blaugrana el monumento a **Colón**, hubo quien se ofendió por la utilización de un símbolo ciudadano con intereses partidistas. Poco importó que el Ayuntamiento ingresara una buena cantidad. Se consideraba que los símbolos no tienen precio.

Esa campaña de publicidad -que ha acabado ganando un premio a la idea más sencilla e impactante del año- ha tenido ahora una, llamémosle réplica, en Madrid donde una gigantesca, imponente, imagen de **Cristiano Ronaldo** en calzoncillos presidía la presentación de los boxers en el Palacio de la Cibeles.

Que uno sepa, hasta este histórico momento, nadie se ha ofendido o, al menos, nadie ha mostrado públicamente el disgusto por prestar un edificio municipal -como se cedió aquí la estatua de **Colón**- para semejante menester. En eso, Madrid y Barcelona también parecen distintos. Ni mejores ni peores, pero claramente diferentes •

Miguel RICO

Sabía que...

• En el inmediato parón de la Liga, **Jordi Moix** citará a los medios para detallar la compra, por 8 millones, de los terrenos del **Tenis El Forn**, anexos a la **Ciutat Esportiva**

• La **ECA**, que se reunió en **Múnic** en octubre, ha fijado para el 18 de noviembre su próxima reunión. Será en **BCN** con **Sandro Rosell** como anfitrión

• De **Laurentis**, presidente del **Napoli**, y **Javier Mascherano** coinciden en el pronóstico. Su opción de ir a **Italia** ya ha pasado. El **Napoli** quiere fichar a **Gonalons (OL)**

2

20668

Los 200 procuradores de Cantabria, preocupados por un futuro incierto

El anteproyecto de ley que autoriza a los abogados a desempeñar esas funciones genera en el colectivo «la lógica inquietud»

■ NACHO GONZÁLEZ UCELAY

SANTANDER. El anteproyecto de Ley de Colegios y Servicios profesionales que tiene previsto aprobar el Gobierno central, y que equipara a los abogados y a los procuradores (autorizando a los primeros a ejercer ante los tribunales una representación que hasta ahora era competencia exclusiva de los segundos), ha generado «la lógica inquietud» en un colectivo que teme que la ley certifique la defunción de su oficio. «Aquí ejercemos 200 profesionales que atendemos en torno a los 2 millones de notificaciones al año», recuerda de memoria el decano del Colegio de Procuradores de Cantabria, Dionisio Mantilla, que no oculta su intranquilidad por una medida en la que no cree.

Alumbrada para liberalizar el ejercicio de las actividades profesionales y adaptarlas a los mandatos de la Unión Europea –y para ahorrarle 7.000 millones de euros al Estado– la reforma «plasma claramente la desaparición de la incompatibilidad entre los abogados y procuradores» de tal modo que «ellos pueden hacer de nosotros y nosotros de ellos», explica Mantilla, consciente de que es mucho más probable que suceda aquello primero que esto segundo aún cuando ello vaya en detrimento del propio servicio.

Según dice el decano del Colegio, los procuradores –que ya han recogido alrededor de 200.000 firmas contra este anteproyecto de ley– «canalizamos los más de 50 millones de notificaciones de resoluciones judiciales que se producen al año en España a través de 67 colegios que ponen empleados, maquinaria y mucho tiempo al servicio de la Administración de Justicia y con cargo a su propio patrimonio». De ahí que Mantilla considere que «difícilmente» un abogado podrá ejercer de procurador sin que su dedicación al procedimiento en sí se vea menoscabada. Como otros de sus colegas, que ya se han pronunciado al respecto, el decano del Colegio de Cantabria cree que la desaparición de la figura del procurador, si es que se da, pondría en un aprieto a las administraciones, que, entre otras cosas, tendrían que decidir quién haría determinados trámites judiciales y cómo se pagarían.

Gracias al trabajo del procurador, «no queda ni un solo papel judicial encima de la mesa de un juzgado», recuerda el presidente del Colegio, para quien resulta «fundamental» la labor que desarrollan sus colegas: «En el mismo día se cumplimentan y distribuyen en los diferentes des-

pachos los oficios, mandamientos, requerimientos o sentencias que conlleva toda notificación judicial», subraya Mantilla, que recuerda que «ese es un trabajo que apuntala la Administración de Justicia» y que, según sus impresiones personales, «funciona muy bien».

Entre otras cosas porque contribuye a evitar que las sedes judiciales se colapsen: «Cuando yo entro en un juzgado –explica el decano– estoy evitando que entren 500 personas a hacer un seguimiento de su procedimiento. Además, lo hago sabiendo perfectamente lo que se pide y lo que se da, valorando ju-

rídicamente cada informe que se entrega y que se recibe, y evitando que esas 500 personas que iban al juzgado tengan que tirarse allí una mañana perdiendo su tiempo y el de las empresas en las que trabajan».

Colapsos

Mantilla asegura que «los juzgados no están preparados para que sus pasillos se colapsen de miles de personas –aunque sean abogados– que vayan buscando un determinado asunto. Las oficinas judiciales no tendrían horas suficientes para atender a tantas personas».

SU TRABAJO

2

millones de notificaciones atienden los procuradores cántabros. En España suman 50 millones.

El decano asegura, por otro lado, que las funciones que realiza el colectivo como gestor de un proceso «lo convierten en un órgano de intermediación entre el juez, el abogado y el cliente o los organismos públicos afectados» y le otorgan un papel «con todos los visos de tamiz terapéutico para el buen fin del proceso y para que este se desarrolle con arreglo al principio constitucional sin dilaciones indebidas».

Por todo lo anterior, Mantilla, que advierte que el anteproyecto de ley que prepara el Gobierno de España «obligaría a modificar otras leyes» (como la Justicia gratuita, que establece la representación del litigante por el procurador y la defensa por el abogado), confía en que el anteproyecto que disuelve las incompatibilidades entre los unos y los otros, y que deja en una muy difícil situación a los otros, los procuradores, no salga adelante.

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

SELECCIÓN DE LAS NOTICIAS DE SU INTERÉS

Diàspora La xarxa a l'exterior

“Ara ens toca ser valents i aguantar”

DE SANT CUGAT A WASHINGTON
Oriol Aguiló fa tres mesos que busca feina d'arquitecte a Washington. N.F.

DE BARCELONA A BRUSSEL·LES
Irene Campmany fa tot just un mes que és a Brussel·les per buscar feina. ARA

“El casal català m'ha ajudat a concertar una entrevista de feina”

NÚRIA FERRAGUTCASAS
WASHINGTON

Oriol Aguiló sap que tenir contactes és important per trobar una feina. “El networking, com en diuen als Estats Units, és clau per tenir èxit en aquest país”, explica aquest jove arquitecte de Sant Cugat del Vallès que, fa tres mesos, va marxar cap a Washington, la ciutat on viu la seva xicota. L'Oriol va conèixer la Katrin, una advocada nord-americana de drets humans que treballa al Banc Mundial, l'estiu passat a Barcelona.

Els dos joves, que llavors estaven en el seu últim any de carrera i compartien pis a la capital catalana, van començar a sortir i, més tard, van mantenir el contacte quan la Katrin va tornar al seu país a finals de l'any passat. “Aquest març, quan em vaig llicenciar, vaig començar a enviar el meu currículum a diferents empreses dels EUA, però sense viure aquí era complicat aconseguir entrevistes”, explica l'Oriol, que va prendre la decisió d'anar-hi tres mesos amb visat de turista perquè trobar feina fora és més fàcil.

El Casal Català de Washington és una de les primeres portes on va picar quan va arribar a la ciutat. “El casal m'ha ajudat a concertar una entrevista amb un arquitecte americà, fill de catalans. Tot i que encara no sé si en sortirà una feina”, afirma esperançat. De fet, durant aquests mesos ja ha fet cinc entrevistes, ha intentat establir contactes amb altres arquitectes al Green Festival —una fira de sostenibilitat que se celebra cada any a Washington— i ha aprofitat els matins per fer classes per perfeccionar el seu anglès.

“El casal es concentra en temes socials i culturals, però últimament hem començat a tocar el tema d'establir contactes professionals”, explica Mar Tarrés, membre d'aquest punt de trobada de catalans que viuen a la capital americana i rodalia. Durant l'any organitzen barbacoes per unir la comunitat catalana i diversos actes per celebrar Sant Jordi, la Diada, la castanyada i el Nadal, entre altres festes. “T'ajuda a mantenir les arrels, sobretot els dies més importants”, diu l'Oriol, que afegeix que el Casal Català de Washington l'ha ajudat també a enyorar-se menys de casa seva. A més, en aquestes trobades ha conegut gent molt diversa i ha fet contactes que també l'han ajudat a conèixer millor el món laboral americà.

A la recerca del visat

En els pròxims dies haurà de marxar del país, ja que li expira el visat, però espera poder tornar-hi molt aviat. “Estic intentant que algun despatx d'arquitectes em faci un contracte de pràctiques per aconseguir el visat J-1”, afirma. Aquest tipus de visat per a joves que han acabat fa poc la seva llicenciatura és diferent d'altres visats de treball, perquè no requereix als empresaris nord-americans el pagament de quotes administratives molt cares.

L'Oriol, que va treballar al despatx d'arquitectura Aresta de Sant Cugat mentre estudiava, està obert a qualsevol tipus de feina del seu sector. “Tinc moltes ganes de treballar, d'agafar experiència”, subratlla. I explica que molts dels seus companys de carrera han hagut de marxar perquè a Catalunya no trobaven cap feina.

Insistència
L'arquitecte Oriol Aguiló busca un contracte de pràctiques per tenir visat

Valentia
Irene Campmany ha decidit combatre la crisi buscant feina a fora

JOAN RUSIÑOL
BRUSSEL·LES

Irene Campmany és de Barcelona, però ja fa un mes que és a Brussel·les. Després d'acabar els estudis de periodisme, a principis de l'estiu, va fer el cop de cap. “Per emigrar a altres països de la Unió Europea no cal gaire informació, només prendre la decisió, ser conscient dels pros i els contres i fer la maleta... Normalment amb roba d'hivern”, assegura.

En una reunió recent a la capital belga, els responsables dels casals catalans europeus recomanaven als que marxen de Catalunya que es preparin molt bé abans d'agafar l'avió. La Irene assegura que “qui vol informació sap on trobar-la o s'espatilla per tenir-la”. La inquietud de les entitats catalanes a l'exterior ara és buscar la manera de fer-la arribar de manera àgil a tothom, aprofitant les noves tecnologies.

Ella no ha recorregut a les xarxes de suport entre catalans, en bona mesura perquè ja coneixia la ciutat de destí —on havia fet part dels estudis— i perquè ja parlava anglès i francès. “Saber la llengua del país on vas és essencial per poder-t'hi integrar. A Bèlgica parlar flamenc també és important a l'hora d'adquirir feines qualificades en alguns sectors, però a Brussel·les l'anglès i el francès obren gairebé totes les portes”, afirma. De nou, coincideix amb un dels requisits essencials —el més repetit— entre els que fa anys que van fer les maletes: sense l'idioma d'acollida tot és molt més complicat.

El seu és un cas d'emigració voluntària, “amb coneixement de

causa”, assegura. “Vaig marxar de Catalunya sense tenir cap feina lligada, però, com que tampoc la tenia a casa, vaig decidir començar aquesta nova aventura”. No obstant, reconeix que el boirós horitzó laboral per a les noves generacions de llicenciats va ajudar a decontar la balança: “Podem dir que ha estat una manera de començar de zero lluny de casa, on ara no hi ha gaires oportunitats laborals”. Si bé els casals catalans detecten que s'amplia l'edat dels que marxen buscant un futur millor a la UE, els joves continuen sent el rostre més visible d'aquest fenomen.

La balança per decidir

“Jo diria als dubtosos que posessin en una balança el que tenen a Catalunya, el que volen aconseguir i el que estan disposats a fer per arribar-hi”, reflexiona la Irene. Des de la seva experiència, combina optimisme i sentit crític: “Estic cansada de sentir que som una generació perduda. Ara ens toca ser valents per aguantar el xàfec. Les experiències que haurem viscut a fora ens faran ser una generació més resistent i capaç d'adaptar-se als canvis en el futur”. Però afegeix: “Malgrat tot, hem de tenir memòria i recordar el perquè de la crisi, qui en són els responsables i els errors garrafals que estan cometent cada dia per intentar gestionar-la. Hi ha persones amb noms i cognoms que no poden sortir-se'n bé d'aquesta situació sense pagar-ho molt car”.

Un mes a Brussel·les i les expectatives, òbviament, es mantenen intactes. “Repetiria l'experiència”, conclou. Una experiència que posen en pràctica molts catalans, seguint els passos d'altres que també han marxat nord enllà.

Greenwald: un periodista, una missió

Un jove advocat nord-americà arriba al Brasil el 2005, s'enamora, descobreix que la seva relació homosexual ofereix més garanties legals allà que al seu país, comença a escriure un blog anomenat Unclaimed Territory (Territori de Ningú) sobre les escoltes il·legals perpetrades per l'Agència de Seguretat Nacional (NSA), s'estableix en una casa als turons de Rio amb una colla de gossos abandonats, denuncia els periodistes acomodats i condicionats pel sistema, aconsegueix que el diari anglès *The Guardian* es fixi en ell i el contracti com a columnista, l'analista de l'NSA Edward J. Snowden es posa en contacte amb ell i, així, es converteix en el principal cronista de les filtracions que posen en evidència la vigilància de l'agència a tot el món, el seu periodisme és lloat arreu perquè genera i promou un debat profund sobre la seguretat i la llibertat, els seus articles sorgeixen com llampecs des de la seva posició privilegiada al capdamunt d'un turó carioca envoltat de vegetació i, en només vuit anys, es converteix en el que probablement serà el periodista més famós de la seva generació.

Aquestes coses passen. Passen, almenys, en un era de digitalització creixent, i passen a persones com Glenn Greenwald.

Vestit amb una camisa grisa, motxilla negra, amb uns trets facials d'allò més normals i constitució mitjana, Greenwald apareix enmig de la multitud de Rio com un home normal i corrent. Mentre dinem en un restaurant tailandès, m'explica que dorm

Dino amb el periodista que està en contacte diari amb Snowden. Dorm cinc hores al dia a causa d'un excés d'adrenalina

cinc hores al dia, a causa de l'excés d'adrenalina que li recorre el cos. I què fa per relaxar-se? "Rebolcar-me pel fang amb els meus deu gossos", assegura. És difícil desconnectar. En els cinc mesos que han passat des que va conèixer Snowden a Hong Kong, Greenwald no ha parat. Parlen gairebé cada dia. Ell viu als llimbs.

"Si torno als Estats Units, hi ha moltes possibilitats que em detinguin", reconeix. "Cap dels vint advocats amb qui he parlat m'ha dit: «No, t'estàs preocupant massa; mai de la vida se'ls acudiria arrestar-te». No queda clar si la Primera Esmena serviria per protegir-lo després d'haver publicat informació altament secreta. L'història de l'administració Obama en aquest aspecte no resulta gaire favorable. Els advocats de Greenwald no n'acaben de treure l'entrellat.

Greenwald se sent en una mena d'exili però està decidit a continuar la seva incòmoda tasca. Al Brasil se l'ha tractat com un heroi després de revelar que els Estats Units havien espialat la presidenta Dilma Rousseff, però el periodista s'ha negat a entregar cap document i es manté ferm en la

ROGER COHEN

PERIODISTA

THE NEW YORK TIMES

TRADUCCIÓ:
ALBA FERNÁNDEZ
CANDIAL

seva decisió de mantenir les distàncies amb qualsevol poder.

Ara té una doble missió: d'una banda, lluitar, en nom de la llibertat, contra l'"estat de vigilància" instaurat després de l'11-S i les xarxes de control i captura de dades que s'han desplegat des d'aleshores; i, de l'altra, revifar el periodisme mitjançant una "posició agressiva i contrària a qualsevol poder polític i corporatiu", una iniciativa que Greenwald intentarà dur a terme a través d'una nova publicació digital. Aquest nou projecte compta amb el suport del multimilionari Pierre Omidyar, propietari del portal eBay, que hi ha invertit més de 180 milions d'euros, el mateix que el magnat Jeff Bezos va pagar pel diari *The Washington Post* (tot plegat, una reflexió allionadora sobre la situació en què estan els diaris de sempre).

Pel que fa al primer propòsit, Greenwald assegura que només ha publicat la meitat de tota la informació que Snowden li ha proporcionat i que encara hi ha "un munt de grans revelacions per fer". Sobre el seu nou projecte, en una entrevista amb el periodista Bill Keller (una trobada que s'estudiarà a les facultats de periodisme), Greenwald va explicar que ja havia contactat amb una desena de periodistes per establir col·laboracions (tot i que ell i Omidyar encara no s'han conegut personalment, i això

deu ser un requisit per a una aventura d'aquestes característiques).

"Volem promoure i impulsar un estil de periodisme combatiu", assegura. "El motiu pel qual el periodisme és important, la raó per la qual està protegit per la Constitució, és perquè ha de constituir un poder institucional que controli els abusos de poder, i per això hem de seguir de ben a prop la gent que és al poder, per poder-los demanar explicacions".

Segons Greenwald, als EUA el periodisme s'ha vist debilitat per una mena d'"instint patriòtic" sorgit després de l'11-S i per la cultura propagada per les grans empreses de comunicació. I recorda el discurs del cèlebre periodista David Halberstam a la Universitat de Colúmbia el 2005: "Mai, mai, mai deixeu que us intimidin. La gent sempre intentarà intimidar-vos de mil maneres: comissaris, generals, presidents d'universitats, presidents de països, secretaris de Defensa... No deixeu que ho facin".

Evidentment, aquest advertiment és sagrat per a molts periodistes de la vella escola i, en aquest sentit, Greenwald destaca la conformitat amb aquest principi dels diaris convencionals, que sovint practiquen un periodisme d'investigació colpidor i valent. Però també té raó quan diu que el periodisme nord-americà ha quedat immobilitzat per la desorientació derivada dels fets de l'11-S, amb greus conseqüències per a tots.

És innegable que el periodisme en general es beneficiarà del periodisme més personal, obert però incisiu proposat per Greenwald, juntament amb els mitjans tradicionals que busquen ser imparcials. "Esbiaixat però equilibrat", la fórmula periodística utilitzada per Andrew Sullivan al seu blog, és un component essencial del nou panorama comunicatiu. Cada manera de fer periodisme ha de servir d'estímul a les altres, es tracta només d'explicar la veritat.

La societat nord-americana també es beneficiarà de les revelacions sobre la vigilància desfermada que s'està produint. Greenwald ja ha testificat davant el Senat brasiler i haurien de deixar que fes el mateix davant el Senat dels Estats Units. Hauria de poder tornar als Estats Units amb la seguretat que no l'empresonaran.

JIM LO SCALZO / EFE

elradar

Goyo Jiménez serà l'aposta de La 1 per a les nits de divendres. LA1

Goyo Jiménez arrencarà la nit de Nadal el seu xou còmic per a La 1

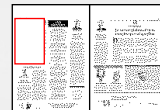
ÀLEX GUTIÉRREZ

La marxa de José Mota a Telecinco ha sigut una d'aquelles situacions en què ningú no hi guanya especialment. La 1 va perdre un programa que li garantia bons resultats la nit de divendres (i que no ha pogut suplir), mentre que el còmic veia com, tot i repetir fórmula, els audímetres no el beneïen de la mateixa manera a la seva nova llar de Mediaset. La 1 torna a apostar per l'humor per a la nit de divendres i ha fitxat el còmic Goyo Jiménez perquè hi faci el programa *Se hace saber*. La primera emissió serà el 24 de desembre, tot just després del missatge del rei. A partir d'aleshores tindrà emissions setmanals a partir del gener.

Algunes de les cares que s'hi deixaran veure són Berta Collado, Leo Harlem, Iñaki Urrutia, Sergio Fernández *El Monaguillo* i Agustín Jiménez, entre d'altres. Produït per 100 balas

(la companyia del també còmic Flipy), compta amb guionistes que no provenen de l'escuderia de José Mota. Així ho han fet saber fonts de la cadena, després que alguns mitjans digitals difonguessin el rumor que la productora havia pres guionistes a l'equip de Mota. L'únic vincle, per tant, és el del mateix Goyo Jiménez, que sí que havia treballat amb Mota com a humorista i subdirector. Dos dels guionistes han aprofitat el seu compte de Twitter per desmentir també el rumor.

Se hace saber vindrà apadrinat per un patrocinador: el de la marca Campofrío, que justifica a partir de la noció que el programa tindrà un humor customista i inequívocament hispà (i amb dosis elevades de surrealisme). La 1 va renunciar a la publicitat el 2010, però pot buscar vies complementàries de finançament a partir de patrocinis, una fórmula que tot i així ha criticat Uteca, la patronal que aplega els operadors privats.

pareumàquines
ÀLEX GUTIÉRREZ (@ALEXGUTIERREZM)

‘El Periódico’ i Xavier Martorell: una rectificació amb ‘regalet’

Rectificar és sempre un plat de regust amarg per als periodistes. Per això, quan ens toca fer-ho, no sempre complim amb pulcritud. *El Periódico* ha publicat moltes de les informacions que han revelat les tèrboles relacions entre el ja exdirector general de Serveis Penitenciaris de la Generalitat, Xavier Martorell, i la polèmica agència Método 3. En una d'aquestes informacions, però, van identificar-lo com a amo d'una empresa que presumptament va encarregar un informe sobre el president

Montilla, quan només n'era treballador. Martorell va querellar-se i lleigixo a Cugat.cat que, després que el diari es negués a rectificar (aduint defectes de forma i data), ara la jutge l'obliga a fer-ho. I així ho acatava *El Periódico* ahir, però d'una manera peculiar. D'una banda, el text no deia que la publicació de la rectificació obeïa a una decisió judicial. El lector no advertit podia pensar que, senzillament, havien acceptat publicar *de bon rotllo* la versió de l'afectat. I, de l'altra –i aquí hi ha el *regalet* amb què he titulat l'article–, el desmentiment ocupava un tros petit de tota una pàgina, amb crida a portada inclosa, titulada “Método 3 va posar cotxe a Martorell mentre era al Govern”. Clatellot! Bravo de nou per la revelació, però hauria sigut més elegant publicar un dia la rectificació i, ni que fos l'endemà, la peça. Sobretot quan el mitjà ha pogut narrar el descavalcament de Martorell de la política, en bona part gràcies a les seves investigacions.

Al racó de pensar

JUAN CARLOS GIRAUTA

ARTICULISTA DE L'ABC

Jugant-se la cohesió social, [els del Pacte Nacional pel Dret a Decidir volen] minar la Constitució, fora de la qual només hi hauria barbàrie”

Jesús Gallego s'incorpora a l'equip d'esports de Cuatro

Jesús Gallego conduirà a partir de dilluns la nova edició de Deportes Cuatro que la cadena emetrà els dies laborables, a dos quarts de nou del vespre. El periodista, que va presentar *Te vas a enterar* fins a finals d'estiu a la mateixa cadena, ha explicat que no vol ser una còpia dels populars Los Manolos.

Lucas Arraut

Director de la revista *Icon*

El 7 de noviembre estará de estreno. Pondrá en el quiosco su último trabajo: la revista *Icon*, que acompañará a *El País* el primer jueves de cada mes. Una publicación para hombres de entre 25 y 45 años que gustará a las mujeres

PABLO MONGE

“El hombre se ha liberado de prejuicios”

PAZ ÁLVAREZ Madrid

Dirige la revista de la que todo el mundo hablará a partir del próximo 7 de noviembre. Será la fecha de lanzamiento de *Icon*, una nueva publicación masculina, editada por PRISA Revistas, que se distribuirá el primer jueves de cada mes con el diario *El País*. Está dirigida a un lector de entre 25 a 45 años. A los mandos, el periodista Lucas Arraut (Barcelona, 35 años), que anteriormente fue director de la revista *Vanidad* y responsable del suplemento *EP3* y *Revista Sábado* en *El País*.

PREGUNTA ¿Cuáles son los signos de identidad de *Icon*?

RESPUESTA. Es una revista desenfadada en las formas y rigurosa en el fondo. Nuestra intención es celebrar lo más excitante de la moda, el ocio, el arte o la tecnología, pero sin adoctrinar. No pretendemos sentar cátedra sobre las tendencias, solo informar sobre ellas y, en todo caso, analizarlas. *Icon* no es dogmática, pomposa, clasista, mojigata o sexista. Le hablamos a un lector con intereses globales, pero que sabe de dónde viene y dónde está. En lo que se refiere a la moda, la entendemos como el punto de encuentro de varias vertientes artísticas y

también como una importante industria, un motor económico. Creemos que ambas cosas no son excluyentes. Aunque, por naturaleza, *Icon* es mucho más práctica que comercial, cada producto va acompañado de una tesis.

P. ¿Qué es lo que marca la diferencia con el resto de la competencia?

R. Lo más evidente quizá sean las portadas, siempre en blanco y negro, algo así como una declaración de principios. En cuanto a su naturaleza, *Icon* es una revista cualitativa dirigida al gran público, que además acompaña a un periódico generalista y con unos valores muy sólidos como *El País*. Primaremos el contenido exclusivo, intentaremos cuidar cada pie de foto como si fuera un titular, y buscaremos un estilo propio para dirigirnos al hombre de hoy. Riguroso, cómplice y con un punto de autoparodia. Y nos encantaría conectar también con muchas lectoras.

P. Tres razones para comprar *Icon*.

R. Tiene buenas ideas de moda, y algunas realmente útiles. Porque puedes leer en ella cada mes a Eduardo Mendoza, que escribe la columna de cierre, además de a otros periodistas estupendos. Y porque el primer jueves de cada mes te la regalan con *El País*.

P. ¿Qué es para usted la elegancia?

“

Nuestra intención es celebrar lo más excitante de la moda, el ocio, el arte o la tecnología, pero sin adoctrinar. No es clasista ni mojigata”

“Cinco prendas icónicas: una camiseta blanca, unos vaqueros, un traje de tres piezas, unos zapatos de estilo 'brogue' y una parka”

R. Una mezcla entre simplicidad, sentirse a gusto en la propia piel, saber cuándo decir no, una tendencia natural a la sinceridad, saber disimular las prisas y tener la capacidad de olvidarse, como decía Yves Saint Laurent, de qué es lo que uno lleva puesto.

P. ¿Cómo evoluciona el hombre español de los 25 a los 45 años? ¿Qué recorrido tiene en estos momentos?

R. La evolución ha venido de la mano de las mujeres, y desde que ellas movieron ficha, los hombres supieron que debían replantearse no solo su masculinidad, esa idea tradicional de lo que representaba ser un hombre, sino cosas como el modelo de liderazgo o la corresponsabilidad en la vida familiar, aunque aún hay que recorrer un largo camino. En resumen, una liberación de prejuicios y de falsas expectativas. Creo que ahora podemos hablar de masculinidades en plural, y no en singular. Y en referencia a esta franja de edad, es esa en la que el hombre se hace más cosmopolita, permeable, comprometido, abierto y, por tanto, libre.

P. Cinco prendas icónicas

R. Sin duda, una camiseta blanca, unos vaqueros, un traje de tres piezas, unos zapatos de estilo *brogue* y una parka.

¿Cuándo se puede llevar bolso?

Lucas Arraut tiene su propia lista de hombres *Icon*. La encabeza el protagonista de la primera portada –advertimos que todas serán en blanco y negro, uno de los atractivos y seña de identidad de la cabecera–, el misterioso actor James Franco, imagen del nuevo perfume *Made to Measure*, de Gucci. Y la lista continúa con el fundador de Amazon, Jeff Bezos; el mediático y sorprendente papa Francisco, el físico británico Peter Higgs y premio Nobel por defender la existencia de una partícula, el bosón de Higgs; el explegado de la CIA Edward Snowden, que reveló

los secretos del espionaje masivo de Estados Unidos, y el escritor colombiano Fernando Vallejo, que acaba de publicar nueva novela, *Casablanca la bella*.

Icon es una revista que nació en Italia, acompañando con 250.000 ejemplares a la revista de noticias *Panorama*. En España tendrá una tirada inicial de 300.000 copias, ya que se distribuirá con *El País* el primer jueves de cada mes.

¿Qué encontrará el lector en el primer número?

Desde la apuesta de Dolce & Gabbana por la sastrería a los secretos del mejor restaurante del mundo, El Celler de Can Roca; las cosas del diseñador Mariscal; consejos sobre cómo llevar un reloj, o un manual divertido para iniciarse en el vino y no ser un pedante. También resolverá dilemas sobre cómo llevar la barba, las distintas maneras de ponerse un traje sin llevar corbata, o si un hombre debe llevar bolso.

EL CORREO CATALÁN

ARCADI
ESPADA

Culturismo digital

Querido J:

Este periódico donde te echo las cartas está inmerso en lo que ha dado en llamar un cambio de piel. Una reorganización técnica de sus contenidos, con modificaciones en la manera de agruparlos y de difundirlos; en su valor y en su precio. Habrá que ver lo que significa cuando el proceso haya terminado. Pero a mí este lema me parece inspirado y preciso. Obviamente ha recibido las críticas que eran de esperar. Con mala o peor fortuna expresiva, se basan en la presunta necesidad de que el periódico (y por extensión los periódicos) cambie algo más que la piel, siguiendo el dictado de esta cultura digital que predice el final de los periódicos y la caída de las instituciones que sostienen el sistema mediático. He escrito *cultura* por deo, cuando lo que tenía que haber escrito, pero ahora voy, es *culturismo*, adolescente y muy hormonado, a veces de un matonismo algo patético. Bien. Este *culturismo* aienta una revolución y esto es lo pri-

«La democracia anula el concepto de revolución del mismo modo que el motor anuló al caballo»

«Si los hechos no pudieran describirse pese a las convicciones no habría periodismo»

mero que debe ser considerado, porque una revolución es el principal de los anacronismos políticos. El valor fundamental de la democracia es que anula el concepto de revolución del mismo modo fríamente técnico co-

mo el motor de explosión anuló al caballo.

Para tener un catálogo ampliado de los anacronismos intelectuales que manejan estos supuestos modernos, te recomiendo que leas el diálogo que mantuvieron esta semana en el *Times* **Bill Keller** y **Glenn Greenwald**. El primero, de 64 años, fue el anterior director del periódico, y hoy un excelente columnista, que escribe y sabe. El segundo, de 46, es un abogado que ha colaborado en publicaciones diversas, y que este año publicó en el *Guardian* las revelaciones de **Snowden**.

El debate se centra en algunos viejos problemas del periodismo, y el principal, que es el de la objetividad. Lo que dice Keller tiene un interés relativo: con orden y ponderación va detallando las reglas a que se atiene el periodismo para describir el mundo. No son diferentes de las que utiliza el método científico. Para mi gusto, y tal vez porque es el anfitrión del debate, Keller se muestra demasiado concesivo con su rival. Incluso en términos conceptuales, aceptando que se hable de la imparcialidad del periodista y no de su objetividad, rasgo que identifica con lo divino. En realidad sucede todo lo contrario: es la imparcialidad lo que resulta ser una aspiración exoplanetaria. La naturaleza ha programado al hombre para tomar partido, y de un modo inmediato, basándose, además, en razones emocionales. El proceso de la objetividad no es más, primero, que el reconocimiento de que esto es así, y no es de más carnes, como decía tan vistosamente mi abuela **María Pérez**. Y luego el esfuerzo por que siendo esto así y sabiéndolo, el periodista sea capaz de corregir este sesgo. Si los hechos del mundo no pudieran describirse a pesar de las convicciones personales no sólo no habría periodismo, sino que no habría hechos ni mundo.

El interés real de la discusión, ya lo sospecharás, está en la indigencia intelectual de **Greenwald**. Te resumo alguna de sus perlas. La primera, sobre la objetividad, precisamente: «Todos percibimos y procesamos intrínsecamente el mundo mediante prismas subjeti-

RAÚL ARIAS

vos. ¿Qué valor tiene fingir lo contrario?». Qué breve incapacidad de comprender el oficio: reducir a fingimiento el noble esfuerzo de vigilar las convicciones, y evitar que su exhibición añada espuria autoridad a una determinada interpretación de los hechos. A nadie importaría que el entrevistador del padre adoptivo de **Asunta** opinara que es inocente; pero a todos influiría. Entre otras cosas porque el pueblo tiene del periodista una opinión que nunca claudica: cree que sabe más de lo que habla. Y cree que sus opiniones no son más que una forma de información que no puede manifestarse de otro modo.

A veces los argumentos de **Greenwald** están basados en problemas reales del periodismo, como el de que la verdad y la mentira tengan el mismo estatus en muchas informaciones: «Informar», satiriza **Greenwald**, «se reduce a X dice Y, en vez de X dice Y, y eso es falso.» Por desgracia, el periodismo trabaja casi siempre en un plano donde sólo existen las llamadas versiones de los hechos. Volva-

mos a **Asunta**. En este momento dice el padre adoptivo que él no la mató. El periodismo podría ignorar esa declaración; pero jamás puede apostillarla.

Paradójicamente, es en asuntos morales donde **Greenwald** se comporta en arreglo al estereotipo más tradicional del viejo periodismo de colmillo retorcido. Hablando de la publicación de los papeles, de la lealtad a los gobiernos y de la necesidad de proteger vidas, escribe: «No sentiría ninguna lealtad especial al Gobierno de EEUU frente a otros gobiernos a la hora de decidir qué publicar». Es el mismo aleteo que los lleva a la proclamación de la revolución: su convicción de que en realidad no viven en una democracia. Otra opinión que intentan pervertir en hecho.

Aliado con el fundador de eBay (uno más de esos millonarios que quieren invertir en las noticias), **Greenwald** pretende desarrollar un nuevo negocio del que apenas nada se sabe. Miento, mento. Se sabe mucho, y sólo hay que leer este largo diálogo en toda su extensión y ver que las bases intelectuales, metodológicas del negocio apenas superan la elementalidad de los *muckrakers* y del periodismo militante puramente preindustrial: la mona vestida de cristal líquido. Se sabe, se sabe. No si será negocio. Pero sí que no será nuevo. Como dice nuestra querida **Verónica Puertollano** hay dos tipos de «innovadores»: los que miran a su alrededor y echan en falta algo y por tanto lo hacen (**Steve Jobs**, **Elon Musk**, el de **Paypal** y el **Hyperloop**). Y luego están los que se ponen a hacer sin mirar, y cuando levantan la cabeza, resulta que ya estaba hecho. Al comprobarlo, la humildad inteligente se suma y ayuda. Pero la adolescencia arrogante se pone a cocear a los padres con las cascadas pezuñas de los abuelos.

Sigue con salud
A.

EL TRANSOCEÀNIC VIRA I PARLA DELS «MODERATS»

«Aquests avui "moderats" han conreat subliminalment la confrontació enfront de la convivència, segurament el bé més preuat que Catalunya ha aconseguit des d'abans de la Transició fins a l'entrada en escena de l'independentisme».

EL PAÍS I LA SEVA GENT

Josep López de Lera

ADVOCAT I EXVICEPRESIDENT DEL CONGRÉS DELS DIPUTATS

Es veia venir des de començaments de setembre. El Grup Godó i les seves principals capçaleres, *La Vanguardia* i *8TV*, estan virant pel que fa el seu suport al sobiranisme i ho han fet patent a partir d'una editorial del primer titulada «Qui té por dels moderats?». Un text robust, internament molt equilibrat, gens ofensiu vers res ni ningú, però que anuncia sense pallejar que «ha arribat l'hora de reivindicar la moderació» i que «calen moderats en aquests moments» que viu Catalunya en relació a Espanya, i a l'inrevés. Quins moderats i per a què? No ho explicita, però es pot llegir que l'aposta, ara, és entendre's amb l'Estat. El pronunciament vingué precedit pel titular que en **Josep A. Duran i Lleida** li serví en safata a **Josep Cuní**, sobre el procés independentista –«Ens hem ficat en un embolic; estem atrapats»– i per l'entrevista que aquest darrer li va fer l'endemà mateix a **Alfredo Pérez Rubalcaba** –«Com més triguem a abordar el problema de cara, pitjor anirà per a tots»– a la sortida de la reunió que mantingué amb el president

de la Generalitat. El transoceànic periòdic, sempre camaleònic, enfortit en mil batalles i en la duresa dels temporals, no podia restar més temps a la triada que el rei **Joan Carles** el posà com agitador de l'independentisme català al costat d'*El Punt/Avui* i de *TV3*, quan va rebre una delegació de la Diputació de Barcelona.

Des de la publicació d'aquest editorial, fa una setmana, tots els *butafumeiros* d'en **Mas** s'han alçat per predicar la bona nova que ells, independentistes, són també uns moderats. **Salvador Cardús**, per exemple, predicador de CIU en actes convocats des del Govern amb ànim d'adoctrinament i realitzats per segments empresarials sectorials, ha alçat la veu en defensa d'«els altres moderats», no fos cas que l'esmentat grup mediàtic el doni de baixa com a articulista, o la pròpia **Pilar Rahola** ha fet acte de professar fil per randa tot allò que el diari barceloní pregona, en el qual també ofereix columna diària, autoproclamant-se «moderada». Pel que sembla, la moguda del pèndol ha remogut consciències –i ha fet tremolar no poques butxaques– per jugar en els extrems i sempre contra l'Estat, de manera tan perversa com recalitrant, dopant-nos, fins al punt de crear un espai de frontera a Catalunya entre «independentistes» i «unionistes», com així els han batejat amb ànim dolós; és a dir, per menys monedes que les rebudes per en **Judes** per vendre **Jesús**, segons que ens expliquen els **Evangelis**. Aquests avui «moderats» han conreat subliminalment –i així s'ha de dir i així s'ha de denunciar– la confrontació enfront

de la convivència, segurament el bé més preuat que Catalunya ha aconseguit des d'abans de la Transició fins a l'entrada en escena de l'independentisme, creant bàndols per activa o per passiva i desfent dinars de família, com l'altre dia va reconèixer l'actriu **Emma Vilarsau**, la **Teresa de Ventdelplà**. Els botiflers són ells perquè la traïció moral i cívica perpetrada és imperdonable. Ni que només fos per això, la crida a la moderació feta pel diari del senyor Comte i Gran d'Espanya val la pena. Afegeixo, però, que de moderats també n'hi ha entre els que propugnen la separació de Catalunya respecte d'Espanya. No reconèixer-ho seria una amoralitat.

Succeeix, però, que d'altres ho feren en el passat, això de cridar a la moderació de tots, i que castigats han estat en matèria d'ajudes a la premsa escrita, com ara **Diari de Girona**, que per mitjà de nombroses editorials i no pocs articulistes, ha pregonat des de sempre racionalitzar el procés, abonar i afavorir la pau social, respectar la pluralitat interna del país i propugnar l'entesa ni que sigui des de la discrepància, i també no fer volar coloms amb la finalitat d'evitar una castradora frustració final si allò que es proposa no s'obté. És a dir, moderació. Però quan això tan assenyat és posat damunt la taula per un mitjà informatiu de Barcelona té molta més repercussió i si, endemés, ho fa qui ha deixat atiar el foc, quan no li ha posat més llenya, encara més, perquè comporta tot un viratge en la navegació; sobretot en el seu paper de cuirassat del president Mas en la seva nebulosa ruta cap a Itaca. No obstant,

tot i posar de relleu la seva bona voluntat ni que sigui sense acte previ de contrició, la capçalera barcelonina arriba tard, em sembla. En primer terme, perquè qui és el paio que gosarà posar-se al front de la moderació versus radicalitzacions de tota mena sense que el titllin de tot menys de guapo? La moderació, avui, precisa de cara visible; si no és així, en no res es converteix. Jo no veig ningú i en canvi veig un Duran i Lleida en procés dimissionari davant del que en **Gaziel** va qualificar de «separatisme de cinquè any de batxillerat», respecte de **Macià** i **Companys**, com per a molts és també l'actual, al sobrar-hi emotivitat i al faltar-hi racionalització. En segon terme, perquè en Mas segueix a la rateta d'ERC anunciant que fixarà data i contingut de la consulta abans que finalitzi aquest any.

No dona temps a **Rajoy**, però exigeix que ara sigui l'Estat que aporti la substitució de l'Estatut ratat. En tercer terme, perquè ni el PP ni el PSOE tenen capacitat de maniobra avui per «distingir» Catalunya de la resta d'autonomies tenint al davant seu a la pizpireta de la **Rosa Díez**, com la va qualificar el murri d'en **Xabier Arzalluz** en el seu moment, i les eleccions europees del proper any. Per una qüestió tan interressada com és el recompte de vots, els pot i els podrà l'espanyolisme ranci, com de manifest ho ha posat el gat vell de l'**Alfonso Guerra**. I, en quart terme, perquè l'Estat mai no es pot ajupir en senyal de feblesa, i això és el que molts catalans, potser massa, volen veure i mai no veuran. L'Estat no és una rampellada i, en canvi, segons **Gaziel**, «el nacionalisme intransigent és romanticisme atrabiliari i confabulador» tant o més que «els partits que ens representen i que nosaltres, els catalans, els varem induir a fer-ho tan malament», respecte d'ERC quan va assumir el govern de Catalunya. El que deia en Duran: «Ens hem ficat en un embolic; estem atrapats». Doncs això. Tanmateix, els transoceànic ha virat un xic i no em crec que deixi de fer-ho.

Reino Unido

El príncipe Enrique fue pinchado por 'News of the World'

CARLOS FRESNEDA / Londres
Corresponsal

Un mensaje de voz dejado por el príncipe Enrique figura entre las miles de transcripciones de las escuchas ilegales descubiertas por la policía, según reveló ayer el fiscal Andrew Edis en la apertura del juicio contra los ocho principales implicados en el escándalo.

El mensaje transcrito fue encontrado en el archivo personal de Clive Goodman, corresponsal de la Casa Real del *News of the World (Now)*, el tabloide estrella de Rupert Murdoch que echó el cierre a raíz del escándalo.

Hasta la fecha se sabía que NoW había pinchado al menos a 4.000 personas, entre ellos famosos como Hugh Grant, Sienna Miller o Jude Law. Pero nunca hasta ahora había trascendido el contenido de las escuchas que llegaron incluso a miembros de la casa real.

El mensaje fue dejado en el 2005 por el príncipe Enrique en el teléfono móvil de Jamie Lowther-Pikerton, un ex miembro de las fuerzas especiales de seguridad SAS que llegó a ejercer como su secretario privado. Enrique le llamó desde la Academia Militar de Sandhurst para pedirle información sobre el asalto a la embajada iraní en Londres en 1980 «para escribir un ensayo rápido sobre el tema».

As en la manga

Un día después de revelar la relación secreta que existió entre Rebekah Brooks, ex mano derecha de Murdoch, y su sucesor al frente del tabloide y posterior director de comunicaciones de David Cameron, Andy Coulson, el fiscal Edis se ha sacó pues un nuevo as de la manga para demostrar el auténtico alcance de la red de espionaje.

Edis quiso poner de paso sobre la mesa el papel desempeñado por Clive Goodman, que fue detenido por «intercepción ilegal de comunicaciones» en el 2007, cuatro años antes de que estallara el escándalo de las escuchas. Goodman pinchó los móviles del entorno del príncipe con la ayuda del detective Glenn Mulcaire, que también fue detenido.

Al parecer, Goodman conservó la transcripción de la conversación del príncipe Enrique junto con otros documentos comprometedores que pueden implicar a sus superiores, Rebekah Brooks y Andy Coulson, que se relevaron en la dirección de NoW.

Los obispos catalanes, contra la televisión de la Conferencia Episcopal

EL PAÍS, Barcelona

Un comunitado de la Conferencia Tarraconense, integrada por los obispos catalanes, deplora que el canal 13TV, perteneciente a la Conferencia Episcopal Española, opte en algunos informativos y tertulias por "el menosprecio, la descalificación e incluso el insulto". Los prelados admiten que, al igual que a muchos fieles, les parece "un grave escándalo" la línea seguida por 13TV.

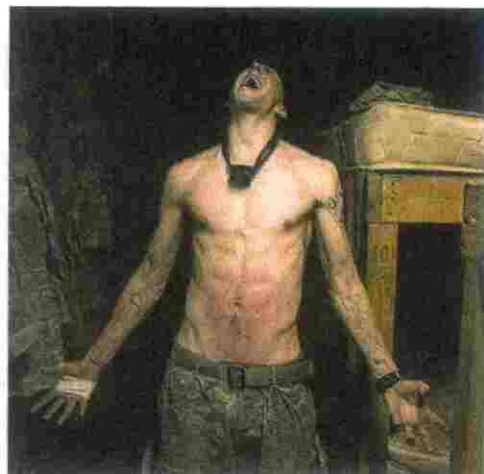
Los obispos catalanes dicen que reciben quejas de fieles y lamentan "el clima de agresividad y la manipulación de contenidos que se dan en algunos medios de comunicación sobre el conflicto soberanista. Recuerdan que 13TV debe respetar a las personas y las instituciones según su ideario, pero en algunos informativos y tertulias optan por el insulto.

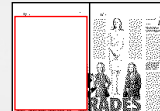
Retrat del fotoperiodista **Tim Hetherington**

Nominada a l'Oscar com el millor documental del 2010, *Restrepo* 3s una pel.l3cula sobre un escamot de soldats dels EUA que combaten a l'Afganistan, obra del periodista Sebastian Junger i de Tim Hetherington, un fotogruf amb diversos premis World Press Photo. L'abril del 2011, aquest va caure mort a L3bia i Junger va decidir rodar per a la prestigiosa cadena HBO el documental *Tim Hetherington. Un fotogruf en la l3nea de fuego*, que C+ estrena dimecres, 6. «Est3vem compromesos a explicar hist3ries emotives i profundes, i Tim tenia una meravellosa manera d'acostar-se a aquestes hist3ries», diu Junger.

TIM HETHERINGTON / CANAL+ / DIMECRES, 6 / 20.05

SOLDAT. Una imatge feta per Hetherington.

PERE SOLÀ GIMFERRER
Barcelona

Pot ser que *Mujeres desesperadas* sigui la gran ignorada de la nova edat d'or de la televisió i no gaudixi de l'estatus d'altres sèries com *Perdidos*, *The wire* o *Sexo en Nueva York*. Però sí que se li pot atribuir que fes reconeixible un model de dona que ara es diu *desesperada*. Pot ser que abans aquest terme es relacionés amb l'histerisme i el despit, però ara defineix les dones que es debaten constantment entre el que la societat n'espera, el que volen i el que la seva família necessita. Són dones de caràcter en una televisió habitualment dominada per homes.

Des que es van acomiadar les mestresses de casa de Hollywood hi ha hagut nombrosos estudis que han imitat la sèrie amb ficcions corals, i el mateix creador, Marc Cherry, en va adaptar el model a *Criadas y malvadas*, que s'emet els dissabtes a Telecinco i està produïda per Eva Longoria. Però els draps bruts de les minyones de les famílies més adinerades de Beverly Hills fan pudor de colònia barata, una còpia grollera, mentre que les veritables *desesperades* es camuflen en altres ficcions, consolidades i millors.

Aquests últims mesos, per

exemple, els mitjans i els fòrums han estat obsessionats amb Walter White de *Breaking bad*, el pare de família reconverit en narcotraficant en un viatge immoral que finalment es va acabar. Però darrere de l'antiheroi hi havia una gran dona, l'Skyler, que bé que es podria haver mudat al veïnat de Wisteria Lane. La seva família amagava un secret terrible i ella representava les arestes que exploraven les desesperades: era una mestressa de casa, era una professional malaganyada i es veia obligada a actuar davant l'adversitat. Havia firmat els papers

no donava suport de manera incondicional al marit i evitava que la família fos víctima d'alguna venjança. Però l'actriu aviat va traduir tota aquesta ira acumulada en la porta d'entrada a un debat més ampli relacionat amb el sexe: hi havia qui no suportava la idea de veure una dona enfrontar-se al seu marit, alligant-lo o treure profit de la situació. Fins i tot el creador de la sèrie, Vince Gilligan, va dir que un sector del públic era inequívocament masculista. Quan les dones surten del guió, fan por.

També és el cas de la Betty, la dona del publicista més conegut de la televisió, Don Draper. Es va deixar convèncer per un marit que volia que deixés la feina de model i, una vegada va assimilar el paper de mestressa de casa, ell va preferir buscar la passió als braços d'altres dones. Era una nina i el protagonista de *Mad men* la va trencar, i el seu relat d'emancipació emocional també despertava controvèrsia. El ressentiment pels valors inculcats, els que la van portar a perdre's, la converteixen en una mare pèssima. Però el doble criteri també fa acte de presència quan toca avaluar-la: a Don Draper se li pot perdonar el nefast paper de pare (i les amants, i la manipulació del psiquiatre de la dona), però pocs perdonen a la Betty l'instint maternal absent, instigat pel menyspreu del marit i pels valors de l'època.

d'un matrimoni tranquil i, quan se'n va anar en orris, es va replantejar la seva posició com a dona i esposa. Però el públic hi va respondre de manera hostil.

Anna Gunn, que va interpretar el personatge durant més de cinc anys, va explicar en un editorial a *The New York Times* que no s'hauria imaginat mai una acollida d'aquesta mena. Mentre que hi havia una multitud d'homes que es desvivien per comprar samarretes d'un cuiner de metametamina, ella rebia reprimendes. Un sector la jutjava perquè

A contracorrent

1. ALICIA FLORRICK THE GOOD WIFE

Quan els polítics nord-americans afronten un escàndol, se solen acostar a la premsa amb la dona al costat. Doncs una d'aquestes sacrificades esposes és Alicia Florrick, que decideix reconstruir la seva vida com a advocada després de patir infidelitats i la humiliació pública. Julianna Margulies ha guanyat un Emmy per aquesta feina, que ja fa cinc temporades que està en antena i es pot veure a Fox cada dimarts.

2. SKYLER WHITE BREAKING BAD

Pot ser que el rostre de Bryan Cranston sigui molt més popular que el d'Anna Gunn, però no es pot entendre Walter White sense la Skyler. Ella és la veu de la consciència en una sèrie sobre la pèrdua de la moral i la humanitat. Paramount Comedy està emetent l'última temporada, que va rebre l'Emmy a la millor sèrie dramàtica i a la millor actriu secundària.

3. BETTY DRAPER MAD MEN

Quan Betty (January Jones) va sortir al jardí a disparar als coloms, va quedar clar que aquesta dona no passava pel millor moment. Patiria la mateixa depressió crònica si en Don no l'hagués menyspreat amb les seves sistemàtiques infidelitats? Aquesta és una de les

eternes qüestions de la sèrie de Matthew Weiner.

4. BREE VAN DE KAMP MUJERES DESESPERADAS

Ella és la *desesperada* per antonomàsia. Addicta a la neteja, pudorosa al llit i ultracontroladora, la Bree va veure com els puntals de la seva existència s'esvaïen quan va descobrir les preferències masoquistes del seu marit i l'homosexualitat del seu fill. La seva evolució era el punt àlgid d'aquesta comèdia àcida que va tenir vuit temporades i va ser un fenomen social als EUA.

5. CERSEI LANNISTER JUEGO DE TRONOS

La seva carta de presentació va ser una escena d'incest amb el seu germà i la seva complicitat en l'intent d'assassinat d'un nen innocent. Ella és dolenta i l'adaptació d'aquest relat fantasiós medieval de G.R.R. Martin no feix el contrari, però també exposa la realitat que està limitada pel seu sexe en una era masclista. Les seves maquinacions es podran tornar a veure a la primavera a Canal + quan s'estreni la quarta temporada.

SÈRIES COM 'BREAKING BAD', 'MAD MEN' I 'THE GOOD WIFE' exploren EL PREU QUE CAL PAGAR PER SER DONA I NO CONFORMAR-SE

Les hereves de les dones

DESESPERADAS

Aquest estira-i-arrossa entre el que s'exigeix a una dona i la seva identitat individual va ser un dels fonaments de *Mujeres desahucadas*, on s'utilitzaven perfils gairebé paròdics per parlar de les dificultats d'unes dones que havien estat educades per tenir cura de casa seva i ser femenines, però que sentien la necessitat de validar-se davant la societat. La televisió dels vuitanta i els noranta s'havia esforçat a vendre la dona professional d'èxit com un model a seguir amb ficcions com *Murphy Brown* i *Ally McBeal*, i les que es van estimar més encarregar-se de les tasques domèstiques van perdre els referents i el respecte. Així, Lynette Scavo va servir per expressar el sentiment de culpabilitat de la dona treballadora, mentre que Bree van de Kamp era el paradigma del model tradicional: una dona educada per construir la família perfecta.

Cersei Lannister, la dura matriarca de *Juego de tronos*, és una altra dona que representa al peu de la lletra la pressió dels temps. És llesta i ambiciosa, i podria ser la indiscutible tirana dels Set Regnes, però, com que no va néixer amb el cromosoma Y, s'ha de consolar a actuar des de l'ombra. Primer, com a dona del rei Robert Baratheon, després com a mare del successor. Però el seu talent innat per jugar les cartes al millor possible la converteixen en tota una desesperada,

com Jessica Brody a *Homeland*. El marit, que es pensava que havia mort, va tornar a casa, i ella es va haver d'adaptar una altra vegada al paper d'esposa mentre sospesava fins a quin punt encara li anava bé. També ho és Birgitte Nyborg, la primera ministra de la sèrie politicodanesa *Borgen* amb una gran frustració: tirar el país endavant en detriment de la família. O la còmica Claire Dunphy a *Modern Family*, que sent que els fills no li recompensen prou la tasca que duu a terme com a mare.

De tota manera, la representant més important que hi ha ara mateix a la televisió és Alicia Florrick, la protagonista de *The good wife*, un drama legal amb conspiracions polítiques i empresarials de fons amb un soroll mediàtic que no es correspon amb la complexitat dels guions. Una advocada que va deixar d'exercir per cuidar la família i que s'ha de tornar a introduir al món laboral quan al seu marit l'esquitxen acusacions de corrupció i un escàndol amb prostitutes. L'obra aprofita llavors els casos legals per transmetre amb sinceritat i sense xantatges emocionals la complicada conciliació de totes les dimensions d'una persona: la professional, la moral, la individual, la maternal i la conjugal. I aquest ball de màscares, la presa de consciència que existeixen i que l'equilibri és una quimera és la base de la desesperació.●

RADES

«Amb la crisi, els espanyols ara som més sensibles»

CARLOS SOBERA Presentador de la campanya 'Una escuela, una vida' (A-3)

JUAN CARLOS ROSADO
MADRID

El presentador Carlos Sobera ha viatjat al Txad per gravar uns minidocumentals dins de la campanya *Una escuela, una vida*, promoguda per Antena 3. Les set peces de vuit minuts s'emetran durant tot aquest mes a Nova i serviran per conscienciar la gent sobre la lamentable situació de l'educació en aquest deprimat país africà.

—¿D'on li ve la vocació solidària a Carlos Sobera?

—Les vocacions no es poden explicar. Jo tinc un cert nivell de compromís i treball amb diverses oenagés perquè, donada la sort que tinc vivint relativament bé en un país del primer món, tinc vocació de ser solidari amb altres persones que ho estan passant malament. M'agrada ser-ho i crec que és una obligació moral per als que vivim en aquest primer món.

—¿Quina és la filosofia d'aquesta campanya impulsada per Antena 3?

—L'eslògan d'*Una escuela, una vida* té com a objectiu recaptar 200.000 euros per a l'escolarització de nens al Txad. No hi ha pràcticament escoles i alguns fan classe sota dels arbres a 50 graus. A part que no hi ha professorat preparat, existeix rebuig a l'estudi perquè els pares volen que els seus fills treballin com a mà d'obra fàcil. A les nenes les casen als 12 anys per masclisme. La campanya pretén canviar aquesta mentalitat.

—¿Què podem veure en aquests set minidocumentals gravats?

—Hi mostrem la realitat del Txad: on, com i quan estudien. Veurem testimonis de molts xavals que no ho poden fer, alguns perquè els pares no tenen diners per poder pagar-los roba i que no vagin despullats al col·le. Veurem les distàncies que han de recórrer per anar a classe, el testimoni dels professors, la falta de material escolar, la frustració dels nois...

—¿On es va allotjar en el seu recent viatge al Txad?

—Vam estar set dies a Mongo, del 29 de setembre al 7 d'octubre, en un lloc sense res: sense xarxa elèctrica, carreteres, aigua corrent, ni cambra de bany. Com viuen ells.

—¿Què és el que l'ha sorprès més del que ha vist?

—A mi, que tinc experiència en això, m'ha cridat molt l'atenció que el Txad estigui en els últims llocs del món en desenvolupament. No esperava trobar-me'l tan malament. Però el que més m'ha sorprès ha sigut la gent. En les pitjors condicions imaginables, els xavals són feliços i contents d'estudiar. Et sorprèn, per-

► Sobera, envoltat de nens africans en el seu recent viatge al Txad.

“

«En solidaritat som el punyeter número u, perquè superem suecs, britànics i francesos junts»

què en el primer món els nois tan sols pensen en fer campanya i triomfar sense esforç, mentre que allà el que volen és progressar. Estan disposats a fer el que calgui, fins i tot recórrer molts quilòmetres per anar al col·le.

—L'ha reconegut algú allà?

—No em coneixia ningú, perquè no veuen Antena 3. És molt curiós, perquè quan un visita un país on no el coneixen té una sensació molt diferent de la vida. No és el mateix. Canvia en el fet que i sents observat i t'has de tallar de fer o dir coses. No tens la llibertat que t'agradaria te-

nir, perquè et deus als altres. En els que no et coneixen pots ser més tu mateix i expressar-te i moure't amb més naturalitat.

—¿Com feia riure els nens?

—El llenguatge no verbal és universal. És el llenguatge dels pallassos, l'expressió corporal, la ganyota, les cançons... La música funciona molt bé. Vaig inventar una cantarella, «¡Alé Le Chad!», i els xavals em van imitar al segon. Són molt participatius.

—¿Malgrat les condicions infrahumanes en què viuen?

—Sí. Són molt alegres de temperament. Un pensa que hi vas a trobar misèria i que la gent estarà plorant i lamentant-se, i no passa així. Això és més propi del primer món. Són superfeliços, s'integren ràpidament, es conformen amb poc i ho comparteixen tot. Són molt generosos i tremendament empàtics. En suma, una delícia.

—¿Els espanyols som ara menys solidaris per la crisi?

—Som més sensibles. En termes macroeconòmics, és probable que les oenagés hagin notat una baixada del 20% en els donatius i aportacions. És lògic que sigui així per la crisi. Però precisament perquè la gent ho està passant malament, té consciència del que és patir i s'imagina com deuen estar en altres països en pitjor situació. Quan se'ls demana un esforç ho fan, i això em sembla meravellós i lloable. Les coses no poden anar pitjor, la gent ho passa malament i precisament per això potser les persones són encara més sensibles. Em sorprèn molt.

—¿No creu que aquest país necessita una gran injecció d'autoestima?

—De la mateixa manera que per a moltes coses els espanyols som molt dolents, per a això som gent molt entregada i solidària. I això també s'ha de ressaltar perquè no tot a Espanya funciona malament. És un fet que ens ha de fer sentir orgullosos. És com el tema de donació d'òrgans, en què estem al capdavant. En solidaritat som el punyeter número u i superem altres països, per molt avançats que estiguin o molta renda per càpita o cultura matemàtica que tinguin.

—¿Ho diu pel recent informe de l'OCDE?

—Aquest informe pot dir que en temàtiques o en capacitat d'abstracció espacial estem a la cua, però després resulta que som millors que els suecs, britànics i francesos junts quan es tracta de donar un cop de mà als altres. I d'això també se'n diu educació. ■

EL NEGOCIO DESDE BOXES GRAN PREMIO DE ABU DHABI

Fernando Alonso, ayer, durante las pruebas del Gran Premio de Abu Dhabi.

La Fórmula 1 se inspira en el modelo de negocio del tenis

CAMBIO DEL SISTEMA DE PUNTOS/ Bernie Ecclestone, patrón de este deporte, quiere evitar que sólo las escuderías más importantes puedan aspirar al título mundial.

Gabriele Cagliani. Madrid.

¿Podría, algún día, la Fórmula 1 dejar de ser tan rentable como hoy? De momento, se trata de una posibilidad muy improbable, pero Bernie Ecclestone, el patrón del gran circo del motor, es famoso por adelantarse a los acontecimientos y, a sus 83 años, busca continuamente nuevos modelos de negocio. Su última idea es, según *Tomorrownewsfl*, inspirarse al modelo de negocio de los torneos de tenis.

La razón es sencilla. Según Ecclestone, la F1 corre el riesgo de acabar en la misma situación de algunos campeonatos de fútbol, como la Liga Española, donde sólo tres o cuatro equipos pueden aspirar a ganar el título. Y, cuando un deporte no reserva sorpresas, el interés del público tiende a disminuir.

Una pesadilla para Formula One Management (FOM), la empresa que dirige Ecclestone y que administra este deporte, cobrando, según las estimaciones de algunos expertos, 500 millones anuales en concepto de derechos televisivos.

Reglamento

Esta situación ha sido la principal obsesión de Ecclestone en los últimos años. Hasta el punto de que el directivo ha impulsado una nueva normativa técnica dirigida a reducir al mínimo el margen de ma-

GP DE ABU DHABI

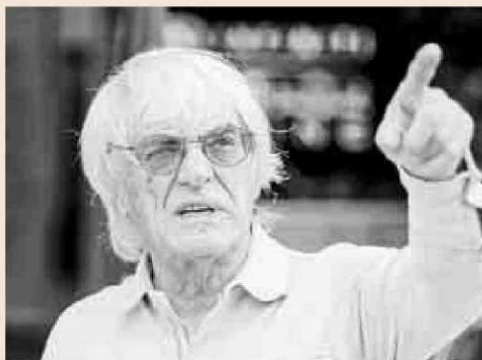
- Fecha de la carrera:**
3 de noviembre
- Hora española:**
14:00
- Nombre del circuito:**
Yas Marina
- Primer Gran Premio:**
2009
- Largo del circuito:**
5,55 km
- Distancia total de la carrera:**
305,36 km
- Patrocinador de la carrera:**
Etihad Airways

Fuente: Fórmula 1

niobra de las escuderías en materia de motores y otros elementos técnicos e igualar así la competición entre equipos con más presupuesto y conjuntos más austeros.

Pero no es suficiente. Ecclestone cree que el modelo de negocio del tenis, donde no todos los torneos dan a los jugadores el mismo número de puntos, puede adaptarse a la F1, añadiéndole algo más de suspense.

Según el directivo, un modelo similar aplicado a la F1

Bernie Ecclestone, primer ejecutivo de Formula One Management.

complicaría las cosas a equipos como RedBull, Ferrari y McLaren, y a pilotos como Fernando Alonso, Sebastian Vettel y Lewis Hamilton.

En el torneo ATP World Tour de tenis, está vigente un complejo sistema de puntuación en el que los partidos son clasificados de manera distinta de acuerdo con el número de puntos que obtiene su ganador.

Así, en las series ATP 250 y 500, se reparten hasta 250 y 500 puntos, respectivamente, mientras en los Máster 1.000 y Grand Slam se otorga al ganador hasta 1.000 y 2.000 puntos, respectivamente.

Reparto

De acuerdo con *Tomorrownewsfl*, podría haber grandes premios de 25 puntos, como sucede en la actuali-

dad, y de 50 puntos. La última carrera de la temporada podría ser de 100 puntos, introduciendo así un elemento de incertidumbre.

Así, los GP de Australia, Malasia, China, Bahrein, España, Canadá, Europa, Hungría, Singapur, Japón, Corea, India, Abu Dhabi y EEUU podrían mantenerse en 25 puntos. Las carreras destinadas a valer 50 puntos podrían ser los históricos grandes premios europeos (Mónaco, Inglaterra, Alemania, Italia y Bélgica), mientras Brasil valdría 100 puntos.

La introducción de este sistema, que de momento está todavía lejos de convertirse en una realidad, tendría la ventaja, para FOM, de poder cobrar más caro el canon a los circuitos en los que se reparten más puntos.

REGNE UNIT

Coulson va pagar per l'agenda de la família reial

L'exdirector del diari britànic *News of the World*, Andy Coulson, va acceptar pagar a un policia per l'agenda telefònica de la família reial britànica. El fiscal que investiga el cas indica que el cap de la secció del rotatiu dedicada a la corona, Clive Goodman, havia demanat per correu a Coulson que aprovés el pagament de 1.500 euros a un agent encarregat de la protecció de la família reial. ■ REDACCIÓ

Els bisbes de Catalunya retreuen a 13tv que insulti i desqualifiqui

Els prelats lamenten "el menyspreu" amb què tracta la qüestió catalana

MARÍA-PAZ LÓPEZ
Barcelona

Deu ser que la història està destinada a repetir-se: la tensió entre els bisbes generada en el seu dia per l'agressivitat ideològica d'alguns programes de la Cope, la ràdio episcopal, sembla que es reencarna ara en 13tv, la televisió episcopal, perquè alguns dels seus programes han heretat aquella línia crispada. La Conferència Episcopal Tarraconense –que agrupa els bisbes de les deu diòcesis de Catalunya– ha recriminat a 13tv en una nota el fet que "en alguns dels seus informatius i tertúlies, opti pel menyspreu, la desqualificació i fins i tot l'insult".

Després de dos dies de reunió ordinària aquesta setmana a la Residència Maria Immaculada de Tiana, els prelats van fer públic un comunicat de condemna explícita de la cadena televisiva de la Conferència Episcopal Espanyola. En el text, els bisbes catalans lamenten "el clima d'agressivitat i la manipulació de continguts que s'estan donant en alguns mitjans de comunicació de tot l'Estat espanyol, sobretot en relació amb la situació política i social de Catalunya".

A continuació, "més en concret", els bisbes de Catalunya es refereixen al to d'alguns programes de 13tv, "que produeix un greu escàndol a molts membres de la comunitat catòlica de les nostres diòcesis i també a nosaltres". Els prelats argumenten que 13tv "ha de respectar les persones i les institucions, segons el seu ideari" (és a dir, el de la doctrina de l'Església catòlica), i demanen així que "aquest mitjà televisiu sigui sempre factor de comprensió i diàleg responsable i fructífer".

La Conferència Episcopal Espanyola és accionista majoritària de 13tv, que va iniciar les seves emissions a la TDT en proves el 2010 amb la retransmissió de la visita de Benet XVI a Santiago de Compostel·la i Barcelona. Al cap de poc, va començar a emetre informatius i debats, sèries, cinema i entreteniment, a

CONFERENCIA EPISCOPAL TARRACONENSE

Els arquebisbes Lluís Martínez Sistach, Jaume Pujol i Joan-Enric Vives, en una reunió del 2012

més de transmetre cada dia l'àngelus i la missa.

Sobre l'actualitat política espanyola i catalana, el comunicat de la Conferència Episcopal Tarraconense conclou dient que "en aquests moments, convé que tot-

hom faci un esforç per defensar i promoure una cultura del respecte, la tolerància, el diàleg i la solidaritat entre les persones i els pobles, tal com ensenya repetidament la doctrina social de l'Església". Aquesta mateixa set-

mana, el bisbe de Girona, Francesc Pardo, va demanar disculpes en l'homília de la missa de Sant Narcís "pels insults i menyspreus" emesos per una "cadena de televisió vinculada als arquebisbes", tot i que no va citar el seu nom.

A la reunió de Tiana, celebrada dimecres i dijous, hi van assistir tots els bisbes de Catalunya, excepte Agustí Cortés, bisbe de Sant Feliu; hi va anar per primera vegada Enrique Benavent, nou titular de Tortosa. Els prelats van abordar altres temes, entre els quals la beatificació com a màrtirs de 522 catòlics assassinats durant la Guerra Civil, celebrada a Tarragona. En una nota específica, reivindiquen que "l'Església va lluitar decididament a favor de la reconciliació, els drets humans i el restabliment de les llibertats, en temps molt difícils i molt abans de la transició democràtica", i que vol reconciliació.●

Les pròrrogues de Rouco i Sistach

■ Els bisbes catalans es preparen per a la preceptiva visita ad limina a Roma amb els altres bisbes espanyols els dies 24 de febrer a 8 de març del 2014, dates indicades per la Santa Seu. Resultat: el relleu del cardenal Antonio M. Rouco Varela com a president de la Conferència Episcopal Espanyola (CEE) es retarda, perquè l'assemblea plenària que ha d'elegir el seu successor estava prevista

per a aquestes dates, i s'ha hagut de traslladar als dies 11 a 14 de març. Així conclourà el llarg mandat de Rouco Varela, de 77 anys, que havent superat l'edat de jubilació deu la seva pròrroga com a arquebisbe de Madrid al fet de presidir la CEE. També el cardenal Sistach, de 76 anys, es troba en pròrroga a Barcelona. El papa Francesc ha de decidir sobre els dos casos.